

Lukáš Pokorný: Hardcore jako kritická perspektiva

Posudek vedoucího diplomové práce

Vedoucí: Tomáš Samek, Ph.D.

Diplomová práce Lukáše Pokorného se zabývá mírou, v níž je či není možné použít hardcore jako platné hledisko společenské kritiky. Vychází přitom z autorova mnohaletého zapojení do hardcorové scény, které však nikdy nepřešlo do fáze zcela nekritické participace; student se přiznává k tomu, že se mu vzdor dlouhodobému fanouškovství nikdy nepodařilo překonat jistý vnitřní odstup, a to ani v dobách, kdy byl do scény zapojen nejvíc. S postupem času a pozdějším věkem pak autorova distancovanost ještě sílí: práce na mnoha místech působí dojmem, že autorovi slouží jako konečné vypořádání se s fenoménem, kterému se již vzdálil a který přece nedokáže beze zbytku opustit, byť již ztratil víru v mnohá jeho kritická východiska nebo aspoň v účinnost, jimiž je právě tento hudební styl prosazuje. Odtud autorovy výzkumné otázky: Může být hardcore platformou pro konceptualizaci myšlenek systémového protestu a může fungovat jako funkční forma politické, sociální angažovanosti? Je takováto ideologická pozice něčím, co se v hardcoru objevuje častěji, nebo spíše ojediněle a jak se případně vyvíjí v čase?

Autor se rozhodl rámovat svou analýzu pomocí klíčových pojmů stylu, scény, identity, autenticity a odporu, ač si je vědom, že jde o termíny diskutabilní, nejednoznačné a – zejména pokud jde o identitu a autenticitu – některými společenskými vědci kritizované pro jejich analytickou nepoužitelnost. Snaha nejít s proudem je mi spíše sympatická, neboť odpovídá poněkud rebelskému duchu textu, který se nechce držet zavedených autorit.

Teoreticky se autor snaží práci ukotvit v birminghamské škole kulturních studií, ale pracuje i s některými konceptuálními rámci Bourdieuvými a Bachtinovými (zejména v oblasti *žánru*), se subkulturním kapitálem, s Hymesovým pojetím performance a další terminologií. Ne že by autor neprokázal obeznámenost s některými antropologickými teoriemi, ale celkově teoretické uchopení působí dojmem poněkud eklektickým a nerozhodným: autor často přechází od jednoho pojmového rámce k jinému, aniž tyto přechody působí ústrojně. To, že zapojil do

svého textu více hledisek, považuji za přednost; ne vždy se mu však daří vytvořit z nich koherentní celek.

Za patrně největší problém práce považuji nepřesvědčivý způsob argumentace v mezivětném navazování. Jeden příklad z mnoha: „Autenticita“ je, jak si autor správně všímá, bezpochyby problematický termín, ale nepůsobí přesvědčivě, když je jeho kritika uzavřena emotivním Taruskinovým zvoláním: „To se opravdu chceme pořád ještě bavit o autenticitě?“ Argumentačně to nenabízí nic kromě emoce. Tyto vyjadřovací neobratnosti práci bohužel velmi oslabují a nevyskytují se v ní jen ojediněle.

Nenamítal jsem nic proti autorovu rozhodnutí psát několik pasáží experimentálně, v jakémsi nadšeneckém, uvolněném stylu fanzinů, ale tyto pasáže by měly být vyváženy solidněji založenou analýzou, která by je dokázala uvést do vztahu s celkovým analytickým směřováním textu; takovou přesvědčivou kontextualizaci však v práci na mnoha místech postrádám.

Nelze říci, že by se práci podařilo jasně odpovědět na výzkumné otázky; odpovědi jsou jen naznačené, kusé, částečné, nedotažené obsahově ani tvarově. Cenné je, že autor si při psaní textu uvědomil proměnu svého vlastního náhledu na svět hardcoru: to, že z práce takřikajíc vystoupil jako poněkud jiný člověk, než jaký do ní vstupoval. A tato proměna se dotkla autorova vztahu k tomu, čeho byl sám po léta velkým příznivcem. Tento pěkný sebereflexivní moment však nevyváží celkový dojem z toho, že práce zůstala váhavá, na několika místech nejasná a nepředstavuje dotaženou výpověď na téma, jež si autor zvolil.

Předkládanou diplomovou práci Lukáše Pokorného **doporučuji k obhajobě a navrhuji pro ni hodnocení známkou dobře.**